

ΕΡΜΗΣ ὁ ΛΟΓΙΟΣ.

Ἰουνίου 16.

12

1817.

Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Γραμματεία.

Η ἀξιόλογος φιλολογικὴ ἐφημερίς τῆς Γοττίγγης, Göttingische gelehrte Anzeigen ἐπιγραφομένη, ἣτις ἔγινε γνωστὴ εἰς τοὺς ἀναγνάσας τοῦ Α. Ε'. διὰ τὰς ὁποίας ἐξ αὐτῆς ἐκηρύξαμεν Ἑλληνικῶν βιβλίων κρίσεις (Α. Ε'. 1816. Ἀρ. 18. καὶ 20.), περιέχει καὶ κατὰ τὸ παρὸν ἔτος (56. Stück. σελ. 557.) σύντομον κρίσιν τοῦ παρὰ τοῦ ἡμετέρου Κοραῆ ἐκδοθέντος Στράβωνος, τὴν ὁποίαν μεταφράζοντες κηρύττομεν εἰς τὸ Κοινόν. Ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς ἐφημερίδος κοινοποιοῦμεν καὶ τὴν κρίσιν τῶν παρὰ τοῦ σοφοῦ Ἑλληνιστοῦ Σνεϊδέρου ἐκδοθέντων Θηριακῶν τοῦ Νικάνδρου (12. Stück. σελ. 118.). Σοφῶν ἀνδρῶν κρίσεις νομίζομεν ὅτι ἐμποροῦν νὰ μᾶς ἀφέλῃσώσι καὶ κατὰ τοῦτο, ὅτι, ἐν ᾧ μανθάνομεν ἐξ αὐτῶν ὡς πρέπει τὴν ἀξίαν τῆς ὁποιοῦδήποτε συγγραφῆς νέας ἐκδόσεως, μανθάνομεν ἐνταυτῷ νὰ κρίνωμεν καὶ ἡμεῖς, βλέποντες πῶς κρίνουσι σοφώτεροι ἄνδρες· ὅθεν δὲν δέλομεν λείπει εἰς τὸ ἐξῆς ἀπὸ τοῦ νὰ κηρύττωμεν τοιαύτας κρίσεις, ὅσας εὐρίσκομεν ἥτοι εἰς τὴν Γοττίγγειον φιλ. ἐφημερίδα, εἰς τὴν τῆς Ἀλῆς ἢ εἰς τὴν Λειψιακὴν, τὰς ὁποίας λαμβάνομεν.

ΠΑΡΙΣΙΟΝ.

Κατὰ τὸ 1815. ἔτος ἔκαμεν ἐνταῦθα ὁ ἄριστος Κοραῆς μίαν νέαν ἐκδοσιν τοῦ Στράβωνος:

Στράβωνος Γεωγραφικῶν Βιβλία ἑπτακαίδεκα, ἐκδιδόντος καὶ διορθοῦντος Ἀ. Κοραῆ, φιλοτίμῳ δαπάνῃ τῶν ὁμογενῶν Χίων, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος. Μέρους πρώτου. Τυπογράφος εἶναι ὁ Ἰ. Μ. Εὐεράρτος, καὶ βιβλιοπώλης ὁ Θεόφ. Βαρβρότος. Σελ. 90. καὶ 391 εἰς δόν.

„Φουλδιανός ἐμπορεῖ νὰ σὲ τὰ δώσῃ. Ἡθέλησα νὰ σὲ κάμω
 „νὰ γνωρίσῃς τὰ πράγματα, τοιαῦτα ὡς νὰ ἦσουν παρὰν,
 „καὶ ἐπὶ τούτου ἐμήνυστα τὸν Κάσσιον Ἀβίδιον καὶ τὸν
 „Μάρτιον Οὐῆρον νὰ συνάψῃ τὰς ἀναγκαίαις εἰδήσεις, τὰς
 „ὁποίας θέλω σὲ τὰς ζεῖλει. Ἐὰν ἐπιθυμῇς νὰ γράψω καὶ
 „ἐγὼ κάμμιαν ἀναφορὰν, φανέρωστέ με το μόνον, καὶ θέ-
 „λω κάμει ὅ,τι ἀγαπᾷς. Εἶμαι ἑτοιμος ὅλα νὰ τὰ κάμω,
 „διὰ νὰ λαμπρυνῶσιν αἱ πράξεις μου παρὰ σοῦ. Ἐλπίζω
 „ὅτι δὲν θέλεις καταφρονήσῃς οὔτε τοὺς λόγους μου πρὸς
 „τὴν Βουλὴν, οὔτε τὰς δημηγορίας μου πρὸς τοὺς στρατιώ-
 „τας. Θέλω σὲ πέμψῃ ὁμοίως τὰς συνομιλίας μου μὲ τοὺς
 „βαρβάρους. Ὅλα ταῦτα θέλουν σ' εἶναι πολὺ ὠφέλιμα. Πο-
 „λὺ ἀπέχω ἀπὸ τοῦ νὰ διδάξω τὸν διδάσκαλόν μου ὃ
 „σκοπός μου εἶναι νὰ σὲ δώσω τί, διὰ νὰ κρίνῃς. Δὲν ἤθε-
 „λεν εἶναι χρήσιμον ἄρα γε νὰ κάμῃς τὰς ἐπιστάσιαις σου εἰς
 „τὰς αἰτίας καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ πολέμου, καὶ εἰς τὴν κα-
 „κὴν του διοίκησιν ἐπὶ τῆς ἀπουσίας μου; Μετέπειτα θέλεις
 „ἐλθεῖν εἰς τὴν διήγησιν τῶν πράξεών μου ὅμως μὲ φαίνε-
 „ται ἀναγκαῖον νὰ δείξῃς ἐναργῶς τὴν ὑπεροχὴν τῶν Πάρ-
 „θων πρὸ τῆς ἐλεύσεώς μου, διὰ νὰ λάβῃ καλιτέραν συνάρ-
 „τησιν ἢ διήγησιν τῶν πράξεών μου. Σὺ μόνος κρίνε ἂν
 „πρέπη νὰ συντέμῃς τὰ προηγούμενα συμβεβηκότα, μιμού-
 „μενος τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Θουκυδίδου (*), καὶ ἂν πρέπη
 „εἰς αὐτὴν νὰ μεταχειρισθῇς περισσώτεραν λεπτομέρειαν εἰς
 „τὴν ἐξιζόρησιν τῶν πραγμάτων, χωρὶς νὰ βλάβῃς ὅμως
 „τὴν ἐκθεσιν τῶν κατ' ἐμέ. Αἱ πράξεις μου θέλουν μεγα-
 „λυθῇ ἀπὸ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον θέλεις τὰς διηγι-
 „θῇ, καὶ θέλουν ἐκτιμηθῇ ὅσον θέλῃς νὰ ἐκτιμηθῶσιν“. Ὁ
 „κύριος Μάτιος παραβάλλει δικαίως ταύτην τὴν ἐπιστολὴν μὲ
 „τὴν παρὰ τοῦ Κικέρωνος γραφεῖσαν πρὸς τὸν Λουκκῆιον, καὶ
 „σημειώνει ὅτι ὁ Καῖσαρ ὁμιλεῖ μὲ περισσώτεραν μετριότη-
 „τα παρὰ τὸν Δημοκρατικὸν Ὑπατον. Εἰς τὴν τελευταίαν ἐπι-
 „στολὴν συγχαίρει ὁ Φρόντων τὸν Λ. Οὐῆρον διὰ τὴν κατὰ
 „τῶν Πάρθων νίκην του.

Ὁ κύριος Μάτιος ἐξέδωκεν εἰς τὸ δεύτερον μέρος τοῦ βι-

(*) An igitur debeat, quomodo πεντηκονταετίαν Θουκυδίδης exposuit, illa omnia corripere.

βλίου του μέρος ταύτης τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπού-
ρεσε κατ' ἀρχὰς νὰ ἀναγνώσῃ. Εἰς αὐτὴν βλέπομεν ὅτι ὁ
Οὐῆρος ἀφαίρεσε τὴν ἐξουσίαν τῆς Ἀρμενίας ἀπὸ του Βουλ-
γαίσην καὶ τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν Σόαιμον· περὶ τοῦ ἱστορικοῦ
τούτου συμβάντος εἶχαμεν μίαν καὶ μόνην μαρτυρίαν τοῦ
μυθιστοριογράφου Ἰαμβλῶχου καὶ ἐν ἄρθρῳ τοῦ Σουῖδα, λη-
φθέν, ὡς φαίνεται, ἐκ τῶν παρὰ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυ-
ρογεννήτου γενομένων ἐπιτομῶν τοῦ Δίωνος Κασσίου. Τὸ
ὄνομα τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀρμενίας ἦτο μάλιστα πολλὰ ἀ-
σχημισμένον εἰς τὸν Σουῖδαν. Ὡστε, ἐπειδὴ ἔγραψεν ὁ Φρόν-
των, ἐν ᾧ τὰ ἀνωτέρω συνέβησαν, ἡ μαρτυρία αὐτοῦ εἶναι
μεγίστης ἀξιοπιστίας.

Δ'. Μετὰ τὴν ἀνταπόκρισιν τοῦ Φρόντωνος μετὰ τῶν
Αὐτοκρατόρων εὐρίσκονται αἱ πρὸς τοὺς φίλους του ἐπιστολαί,
διηρημέναι εἰς δύο βιβλία, καὶ μανθάνομεν παρ' αὐτοῦ τού-
του, ὅτι ἔγραψε πρὸς αὐτοὺς ὅσον δυνατόν σπανιώτερον.

Αἱ περισσότεραι εἶναι ἐπιστολαὶ συζητικάι, εἰς τὰς ὁ-
ποίας βλέπει τις τὰ ὀνόματα πολλῶν ἀνδρῶν, κατὰ τὸ μᾶλ-
λον καὶ ἦγον ἐγνωσμένων εἰς τὴν Ἱστορίαν, καὶ αἱ σημειώ-
σεις τοῦ κυρίου Μαΐου βοηθοῦσιν εἰς τὸ νὰ τὰ γνωρίσωμεν
καλῆτερα. Μία ἐξ αὐτῶν ἐπιστέλλεται πρὸς τὸν Ἀβίδιον Κάσ-
σιον, ὅστις ἐφρονεῦθι εἰς τὴν Ἀνατολήν, διότι ἐνδύθι τὴν
Αὐτοκρατορικὴν παρφύραν.

Ε'. Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν de Fetiis Alsiansibus εὐρίσκομεν
ἐνωμένας καὶ ἑξ ἐπιστολάς, ἐξ ὧν δύο εἶναι τοῦ Μ. Αὐρη-
λίου, καὶ τέσσαρες τοῦ Φρόντωνος, καὶ ἐγράφησαν ἐν ᾧ
οὗτος ὁ αὐτοκράτωρ ἀνεπαύετο εἰς μίαν ἐξοχὴν πλησίον
τοῦ Ἀλσίου. Ἡ τρίτη εἶναι πολλὰ διεξοδική, τὴν ὁποίαν
ἔγραψεν ὁ Φρόντων εἰς εἶδος συνηγορίας ὑπὲρ τῶν τιμίων
διατριβῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ ὕπνου, καὶ εἶναι μία κριτικὴ τῆς
σκληραγωγίας τῶν Στωϊκῶν. Αὗται αἱ ἐπιστολαὶ περιέχουσι
τινὰ χωρία ἀξιοσημείωτα, οἷον εἶναι ἡ κρίσις, τὴν ὁποίαν
ἔκαμεν ὁ Φρόντων περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἀναγνώσεως
τινῶν συγγραμμάτων (*), οἷον εἶναι ἀκόμη τὸ χωρίον ἐκεῖνο,

(*) Ἐπ. 3. Mon ut te studium legendi incessisset, aut te Planto ex-
polires, aut Accio expleres, aut Lucretio delinires, aut Ennio incen-
deres in horam istic musarum propriam quintam.

εἰς τὸ ὅποιον ὁμιλεῖ περὶ τῶν ὀρέξεων πολλῶν μεγάλων ἀνθρώπων: „Ὁ προπάππος σου (λέγει πρὸς τὸν Μάρκον „Αὐρηλίον) Τραϊανὸς, ὁ μέγας ἐκεῖνος πολεμικὸς, ἠδύνητο „εἰς τὰ παιγνίδια τῶν μίμων, καὶ κάποτε ἔπινεν οὐκ ὀλίγον· οἱ Ῥωμαῖοι δὲν ἔπιαν ὀλιγώτερον ὑδρόμελι ἐν καιρῷ „τῶν θριάμβωντου. Ὁ Πάππος σου, ὅστις ὡς σοφὸς ἡγεμῶν ἐδιοίκησε Σαυμασίως τὴν Οἰκουμένην, καὶ δὲν ἔπαυσε ποτὲ ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν περιτρέχη, ἐβέλγετο ἀπὸ τὴν „Μουσικὴν καὶ ἀπὸ τοὺς αὐλητάς, ὑπεραγαποῦσε δὲ καὶ „τὰ καλὰ φαγητά. Ἐσχάτως ἀκόμη ὁ πατήρ σου, ὁ θεῖος „ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὅστις ὑπερτέρησεν ὅλους τοὺς ἡγεμόνας „κατὰ τὴν φρόνησιν, τὴν ἀγνείαν, τὴν ὀλιγαρκειαν, τὴν „εἰλικρίνειαν, τὴν εὐσέδειαν, τὴν ἀγιότητα, ἐνασμενίζετο „εἰς τὰ παλαίσματα, ἀγαποῦσε τὸ ψάρευμα, καὶ ἐγέλα „ἀσμένως πρὸς τὰ σχήματα τῶν γελωτοποιῶν“. Ἡ σεβάσμιος Ἰσορία διηγεῖται περὶ τῶν ἡγεμόνων τούτων πράγματα ἀνάλογα.

Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τούτων μανθάνομεν, ὅτι μία τῶν θυγατέρων τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου ὠνομάζετο Cumnula. — Προξέτι περιέχουσιν αὐταὶ καὶ μίαν κριτικὴν σημείωσιν περὶ τοῦ χρόνου τῆς συνθέσεως τῶν ἐπιστολῶν, ἀποδιδομένη εἰς τὸν Σωκράτην καὶ εἰς τοὺς μαθητάς του (1). Ὁ περὶ φημος Βεντλέυος (Bentlei) ἐνόμισεν ὅτι αὐταὶ ἐγράφησαν μετὰ τὸν Ἀθήναιον, διότι ὁ συγγραφεὺς οὗτος δὲν ὁμιλεῖ περὶ αὐτῶν· ἀλλ' ἢ περὶ αὐτῶν ἀνάμνησις τοῦ Φρόντωνος (2) μᾶς παρακινεῖ νὰ τὰς πιεεύσωμεν ἀρχαιοτέρας.

ζ'. Περὶ τῆς ἀποβολῆς ἐνὸς ἐγγόνου (De nepote amisso). Ὁ Φρόντων ἀπέκτητε πολλὰς θυγατέρας, αἱ ὅποιαι ἀπέθαναν εἰς μικρὰν ἡλικίαν· μία καὶ μόνη ἐναπολειφθεῖσα ἐνυμφεῦθη τὸν Ἀουφίδιον Οὐϊκτωρῖνον, τοῦ ὁποίου τὴν ἀρετὴν καὶ εὐγλωττίαν ἐπαινεῖ ἡ Ἰσορία (3). Ὁ Οὐϊκτωρῖνος ἔχασεν ἓνα τριετὴ ἥν, ὠνομαζόμενον Δερίμανον

(1) Socratis, Antisthenis et aliorum Socraticorum Epistolae. — ἐκδοθεῖσαι κατὰ πρῶτον παρὰ Λέοντος Ἀλλατίου. Ἐν Παρισίοις 1637. εἰς 4ον.

(2) Ep. 3. σελ. 185. . . . Socratem ex Socraticorum Symposiis et Dialogis et Epistolis existimes hominem multum scitum et facetum fuisse.

(3) Excerpt. Dion. Cass. LXXII II. p. 1212. Ed. Reimar.

(Decimianus). Τὸ παιδίον τοῦτο ἀπέθανεν ἐν Γερμανίᾳ . καὶ ὁ θάνατός του συνέβη πιθανῶς, ἐν ᾧ ὁ πατήρ του ἐσρατήγει κατὰ τῶν Καττῶν (1). Αὕτη εἶναι ἡ ὑπόθεσις μιᾶς πολλῆς συντόμου ἐπιστολῆς τοῦ Μ. Αὐρηλίου πρὸς τὸν Φρόντωναν καὶ μιᾶς διεξοδικῆς ἀπαντήσεως τούτου, εἰς τὴν ὁποίαν οὐδύρεται διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐγκόνου του „Ταύτην τὴν σιγὴν μανθάνω τὸ θλιβερόν συμβεβηκός, τὸν ἔγραψεν ὁ Αὐτοκράτωρ, „Ἐξεύρεις, ὅτι πᾶσα φυσικὴ θλίψις, τὴν ὁποίαν σὺ „δοκιμάζεις, μὲ βασανίζει· συμπέρανε λοιπὸν τί αἰσθάνομαι, ὅταν ἡ ψυχὴ σου πάσχει. Ὁ τεταραγμένος μου νοῦς „δὲν γεννᾷ τίποτε διὰ νὰ σὲ γράψω· τοῦτο μόνον σὲ πα- „ρακαλῶ νὰ μοῦ φυλάξης ὑγιὴ τὸν περιπόθητον διδάσκα- „λον, τοῦ ὁποίου ἔχω τόσον μεγάλην χρεῖαν πρὸς παρηγο- „ρίαν τῆς ζωῆς μου κ. τ. λ. . . .“ . Βλέπει τις εἰς τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Φρόντωνος, ὅτι ἡ νέα αὕτη λύπη ἔξανανεύει ὅσας ἔλαβε διὰ βίου. Αὕτη ἡ ἐπιστολὴ εἶναι ὅχι μόνον καλὰ συνθεμένη, ἀλλὰ καὶ πλήρης εὐαισθησίας καὶ φιλοσοφίας πρὸς τὴν κόρην του καὶ πρὸς τὸν γαμβρόν του. Εἰς αὐτὴν βλέπει τις ἐναντίον τῆς ἀσασίας τῶν ἀνθρώπων πραγμάτων πικρὰ παράπονα, τὰ ὁποῖα ὅμως εἶναι συγκερασμένα μὲ φιλοσοφίαν τινα θρησκευτικὴν, καὶ μὲ τὴν παράσασιν τοῦ πλησιάζοντος θανάτου, τὸν ὁποῖον δὲν ἀποκατασφαίρει τόσον φανερόν ἢ ἄμεμπτός του συνειδήσις (2). Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη μὲ φαίνεται τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Φρόντωνος· ἐγράφη μὲ μέγαν πάθος τῆς ψυχῆς του, καὶ λυπεῖται ὅτι μὴ ἐμποδίζει τὸ μακρότης νὰ τὴν μεταφράσω, ἢ κάλλιον νὰ ἐκθέσω ἐδῶ τὸ κείμενον.

Διὰ τῆς ἐπιμονῆς του ἐκατέρωθωσεν ὁ κύριος Μάιος νὰ ἐκβάλῃ ἀπὸ τὸ χειρόγραφον δώδεκα λείψανα πολλὰ διεξοδικὰ ἐνός συγγράμματος περὶ εὐγλωττίας (de orationibus), διηρημένου εἰς δύο βιβλία, διευθυνομένου πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Μάρκον Αὐρηλίον, καὶ συγγραφέντος, ὡς φαίνεται, εἰς εἶδος ἐπιστολῶν. Διὰ νὰ κρίνωμεν πόσον χρήσιμον ἤθελε μᾶς

(1) Capitolin. in M. Aurel. 8.

(2) Me autem Consolatus oetas mea propè jam edita et mortì proxima. Quoe cum aderit . . . coelum quidem consalutabo discedens et quoe mihi conscius sum proestabor.

εἶναι τὸ σύγγραμμα τοῦτο, ἂν ἐσώζετο ὁλόκληρον μέχρι τῆς σήμερον, πρέπει νὰ ἐνθυμηθῶμεν ὅτι ὁ Φρόντων ἦτον ὁ πρῶτος ρήτωρ μετὰ τὸν Κικέρωνα εἰς τὴν Ῥώμην, ἂν καὶ τῆς ρητορικῆς ἢ πτῶσις ἦτον ἤδη αἰσθητή. Τούτου τοῦ ρήτορος ὁ κύριος σκοπὸς εἰς τὸ ρηθὲν σύγγραμμα φαίνεται ὅτι ἦτο νὰ ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν μνήμην τοῦ αὐτοκράτορος τὴν ἀληθινὴν Ῥητορικὴν, τὴν ὁποίαν ποτὲ μὲν τὸν εἶχε διδάξει, τῆς ὁποίας ὁμως τὸν ἀπεπλάνησεν ἡ σπουδὴ τῆς Στοικῆς φιλοσοφίας, καὶ νὰ τὸν ἀποσπᾷ τῆς ξηρᾶς Διαλεκτικῆς, εἰς ἣν διηνεκῶς ἐγυμνάζετο. Οἱ Φρόντων δείχνει εἰς τὸν ῥηθέντα Αὐτοκράτορα, ὅτι τὸ νὰ παραδίδεται ὅλως εἰς τὸ νὰ λύῃ συλλογισμοὺς, ἀντὶ νὰ ἐξερευνᾷ τὴν σεμνὴν καὶ χαρίεσσαν ῥητορικὴν, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς τὸ νὰ προτιμᾷ τοῦ Πλάτωνος τὸν φιλόνεικον Διόδωρον· εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς τὸ νὰ ζητῇ νὰ πλέῃ ὡς βάτραχος, καὶ νὰ πετᾷ ὡς ὀρτύκιον, ἀντὶ νὰ μιμῆται τὸν Δελφῖνα καὶ τὸν ἀέτον· τὸν ἀναπολεῖ τὰ δικαιώματά του ὡς παλαιοῦ διδασκάλου του, καὶ τὸν παρακινεῖ νὰ γράφῃ ἀξίως τῶν φρονημάτων, τὰ ὅποια τὸν ὑπαγορεύει ἡ Φιλοσοφία. „Ὅσον ὑψηλὰ εἶναι, λέγει, „αἱ ἐννοιαί, τόσον εὐγενεστέρας πρέπει αὐταὶ „νὰ ἐκφράζονται“. Μεταχειρίζεται ἄκραν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς λόγους του, καὶ, ἂν οὐκ ἔκρινεν ἀνυποστόλως τὰς φράσεις ἐνὸς Θεσπίσματος τοῦ Αὐτοκράτορος, τὸν λέγει. „Τί σημαίνουν οὖν ὅλαι αὗται αἱ περιστροφαὶ καὶ ὅλα ταῦτα τὰ ἐπιτηδεύματα; πρόκρινε κάλλιον φράσεις ἀπλᾶς, οἰκείας καὶ ἐχούσας τὴν ἀληθῆ των σημασίαν“.

Η'. Ἐξ ὅλων τῶν συνηγοριῶν τοῦ Φρόντωνος τρία μόνον λείψανα ἐσώθησαν. Τὸ πρῶτον, τὸ ὁποῖον εἶναι πολλὰ διεξοδικόν, ἀποτελεῖ μέρος μιᾶς συνηγορίας, ἐκφωνηθείσης ἐνώπιον τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου διά τινα νόμον περὶ τῶν διαθηκῶν. Τὸ ἄλλο εἶναι τὸ τέλος ἐνὸς λόγου περὶ τῆς κληρονομίας τῆς νέας Ματιδίας, Θετῆς Θείας τοῦ Ἀντωνίνου. Τελευταῖον τὸ τρίτον λείψανον εἶναι μέρος μιᾶς ἐπιστολῆς πρὸς Ἄριον Ἀντωνίνου, ὅστις φαίνεται ὅτι ἐχρημάτισε Διοικητῆς τῆς Βενετίας, καὶ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ ἐξισάσῃ μίαν κρίσιν.

Θ'. Ἐπισολὴ περὶ τοῦ πολέμου τῶν Πάρθων.
 Ο' Φρόντων θέλει νὰ παρηγορήσῃ τὸν Μ. Αὐρήλιον διὰ τὴν
 ὁποίαν ἔπαθον καταστροφὴν οἱ Ῥωμαῖοι, ἡτίς, φαίνεται, ἦ-
 τον ἐκεῖνη, περὶ τῆς ὁποίας ὠμίλησαν ὁ Καπιτωλῖνος, ὁ Δίων
 Κάσσιος καὶ ὁ Λουκιανός· συνέβη δὲ καθ' ὃν καιρὸν ὁ Λ.
 Οὐῆρος, ὃς τις ἔπρεπε νὰ διοικῇ τὸ κράτευμα, περιηγεῖτο
 ἀμέριμνος τὴν Ἑλλάδα. Ο' Φρόντων ἀναφέρει τοὺς ὡς ἐκ τοῦ
 σώματος τοῦ Τελαμῶνος προφερομένους σίχους τοῦ Ἑνύου,
 τοὺς ὁποίους διασρέφει ὀλίγον· „ἤξευρα ὅτι ὁ υἱός μου
 „ἦτο θνητός· ἤξευρα ὅτι ἐκινούσεν εἰς τὸν πόλεμον καὶ ὄχι
 „εἰς τὸ συμπόσιον“. Σημεῖονεῖ ὅτι ὁ Θεὸς Ἄρης, ὁ πατὴρ
 τῶν Ῥωμαίων, εἶπε πολλάκις τὸ αὐτό· ἐνθυμίζει τὰ κακὰ
 τῶν προηγουμένων πολέμων ἀπὸ τῆς ἀτυχοῦς ἡμέρας τοῦ
 Ἀλλία ποταμοῦ, μέχρι τοῦ πολέμου τῆς Ἱερουσαλὴμ. Ἡ ἐν
 δεινοῖς καρτεροφυχία τῶν Ῥωμαίων ἐθεμελίωσε τὴν δόξαν καὶ
 τὴν δύναμιν αὐτῶν. Ἀκράτος εὐτυχία τελειώνει πολλάκις
 εἰς μεγάλην δυσυχίαν. Διηγεῖται ὀλίγον διεξοδικῶς τὴν ἱσο-
 ρίαν τοῦ Πολυκράτους, καὶ λέγει ὅτι μετὰ τὴν ἐν Κάνναις
 καταστροφὴν ἠκολούθησεν ἡ ἄλωσις τῆς Καρχηδόνης. Προτρέπει
 τὸν Μ. Αὐρήλιον, νὰ ἀφιερώσῃ ὀλίγας σιγμὰς εἰς τὴν καλλιέρ-
 γειαν τῆς εὐγλωττίας, καὶ μάλιστα εἰς τὴν λύσιν τινῶν συλ-
 λογισμῶν ἃν καὶ ἔχη τόσας ἀναγκαίας ἀσχολίας. — Ο' Αὐ-
 κράτωρ οὗτος ἐνασμενίζετο εἰς τὰς λεπτολογίας τῆς Διαλεκ-
 τικῆς, καὶ τὸν ἐπέπληττεν ἐνίοτε διὰ τοῦτο ὁ Φρόντων. Πα-
 ράδειγμα φέρει πρὸς αὐτὸν τὸν Ἰούλιον Καίσαρα, ὃς τις εἶ-
 χε συνθέσει περὶ Γραμματικῆς συγγράμματα ἐπὶ τοῦ κα-
 τὰ τῶν Γάλλων πολέμου. Τελειώνει δὲ τὴν ἐπισολὴν ταύ-
 τηι ὁμιλῶν περὶ Πομπηίου, περὶ Κικέρωνος καὶ περὶ τῆς δη-
 μιγορίας τῆς ὑπὲρ τοῦ νόμου Μανιλία (Manilia). Ο' σκο-
 πός του ἦτον ἀναμφιδόλως νὰ συγκρίνῃ τὸν πόλεμον τῶν
 Πάρθων μὲ τὸν κατὰ τοῦ Μιθριδάτου, περὶ τοῦ ὁποίου εἶ-
 ναι λόγος εἰς τὴν ῥηθείσαν δημιγορίαν.

Γ'. Principia historiae. Αὐτὸς οὗτος ὁ Φρόντων ἀναφέρει
 περὶ τοῦ συγγράμματος τούτου, τοῦ ὁποίου μόνον λείψανα
 σώζονται, ὅτι εἶναι ὡς μία σύγκρισις τοῦ κατὰ τῶν Πάρθων
 πολέμου τοῦ Τραϊανοῦ μὲ τὸν τοῦ Λ. Οὐῆρου κατὰ τῶν αὐ-
 τῶν. Τὸ πλεον ἀξιοσημείωτον χωρίον εἶναι ἐκεῖνο, εἰς τὸ
 ὁποῖον ἐπιπλήττει τὸν Τραϊανὸν διὰ τὸν θάνατον τοῦ Παρ-

θαμασίριδος, βασιλέως τῆς Ἀρμενίας. Ἐπικυρόνει τὴν μαρτυρίαν τοῦ Εὐτροπίου καὶ ἐξηγεῖ τὴν τοῦ Δίωνος, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Σαλμασίου (Saumaise), καὶ ἐναντίον τῆς γνώμης τοῦ Κασσιανῆος καὶ τοῦ Ρεϊμάρου (1). Τὸ χωρίον τοῦτο καὶ ἡ ἐπομένη εἰς τοῦτο ἐπισαῖσα εἶναι ἄξια νὰ ἀναφερθῶσιν (2). "Εν ἄλλῳ μέρος τῶν λειψάνων τούτων μαρτυρεῖ τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Ἀδριανὸς παραίτησιν τῶν πέραν τοῦ Εὐφράτου παρὰ Τραϊανῷ κυριευθεισῶν ἐπαρχιῶν (3). Τοῦτο τὸ πολλὰ ἀξιοσημείωτον πρᾶγμα ἦτον ἤδη γνωστὸν ἐκ τινων χωρίων τοῦ Σπαρτιανῷ, τοῦ Ἀγ. Αὐγουστίνου, τοῦ Εὐτροπίου, καὶ τοῦ Ἀγ. Ἰερωνύμου, κ. α. (4), ἀλλ' αἱ ἱστορικαὶ μαρτυρίαι τῶν συγχρόνων συγγραφέων εἶναι πάντοτε πολῦτιμοι. Οἱ Φρόντων, ὅστις ἐπρόσμενε τὰ ὑπομνήματα τοῦ Οὐήρου διὰ νὰ συνθέσῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ πολέμου τῶν Παρθων, ἔξειλε τὸ σύγγραμμα τοῦτο πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, ὡς δοκίμιον τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἔμελλε νὰ συντάξῃ τὴν ἱστορίαν ταύτην (5).

ΙΑ'. ΙΒ'. Ἐγκάμιον τοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ κονιορ-
κτοῦ. — Ἐγκάμιον τῆς ἀμελείας. Αὐτὰ εἶναι δύο
παιδιαὶ (badinages) γραμμéναι παρὰ τοῦ Φρόντωνος, τῶν
ὁποίων σώζονται μόνον λείψανα. Δίδει καὶ τινὰς ὑποθήκας
περὶ τῆς συνθέσεως τῶν συγγραμμάτων τοῦ εἶδους τούτου.

ΙΓ'. Ἐπισολαὶ Ἑλληνικαί. Σώζονται ἐξ αὐτῶν ἐ-
πτὰ, καὶ εἶναι μετρίως ἄξιαι περιεργείας. Τὸ ἀπόσπασμα
τοῦτο εἶναι τόσον διεξοδικόν, ὥστε δὲν τολμῶ νὰ διατρί-

(1) Ἰδ. Εὐτρόπ. VIII, 3 καὶ τὴν σημείωσιν τοῦ Tzschucke. — Δίων. Κασσ. LXVIII. 18. — Σημ. ad Spartian. σελ. 48. ἔκδ. 1671. Ἰστ. Αὐγ.

(2) Trajano coedes Parthamasiri regis supplicis haut satis excusata. Tametsi ultro ille vim coeptans, tumultu orto, merito interfectus est, meliore tamen Romanorum fama impune supplex abisset, quam jura supplicium luisset. Namque talium facinorum causa facti latet, factum spectatur: longèque proestat secundo gentium rumore injuriam negligere, quam adverso vindicare.

(3) Hadrianus provincioe manu Trajani captas omittere maluit, quam exercitu retinere.

(4) Ἰδ. Gibbon. Histoire de la décad. Chap. I.

(5) Ubi primum frater tuus commentarium miserit, rem copiosè scribere adgrediamur, si tamen hoc quod gustui mittimus non displicebit.

ψω πολὺ αὐτοῦ. Μία ἐπιτέλλεται πρὸς τὸν Μάρκον Αὐρηλίον, δύο πρὸς τὴν μητέρα του Δομιτίαν Καλουίλλαν. Ἡ ἑκτὴ εἶναι τοῦ ἱστορικοῦ Ἀππιανοῦ τοῦ Ἀλεξανδρέως, καὶ ἡ τελευταία εἶναι ἡ ἀπάντησις τοῦ Φρόντωνος.

Ὁ κύριος Μάϊος, διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὰ συγγράμματα τοῦ Φρόντωνος, ἐτύπωσεν, κατόπιν τῶν ὅσα αὐτὸς ἀνακάλυψεν, ὅσα ἦσαν γνωστὰ τοῦ συγγραφέως τούτου. α'. Τὰ παρὰ τοῦ Αὔλου Γελλίου καὶ παρὰ τῶν Γραμματικῶν διατηρηθέντα λείψανα. β'. Τὴν συλλογὴν de differentis vocabulorum, ἣτις εἶχεν ἤδη φανῇ εἰς τὰς συλλογὰς τοῦ Γοδεφρουᾶ (Godefroy) καὶ τοῦ Πουτισχίου (Putschius). γ'. Ἐν εἶδος πίνακος (Index), ἐπιγραφομένου: Exempla elocutionum ἢ quadriga, ὅς τις ἐνομίζετο τοῦ Ἀρυστιανῶ Μέσσου, ῥήτορος τοῦ ἐ. αἰῶνος, εἶναι ὅμως τοῦ Κορνηλίου Φρόντωνος κατὰ τι χειρόγραφον, πρότερον μὲν ἀνῆκον εἰς τὸν Βικέντιον Πινέλλην, νῦν δὲ εἰς τὴν Ἀμβροσιανὴν βιβλιοθήκην.

Ὁ κύριος Μάϊος ὑπερασπίζεται κατὰ πολλοὺς λόγους τὴν τελευταίαν ταύτην γνώμην, ἣτις ἦτο τοῦ Σιγρονίου, τοῦ Ἀνδρέου Πατρικίου, τοῦ Ἀλδου Μανουτίου καὶ τινων ἄλλων σοφῶν. Τοῦτο τὸ σύγγραμμα, τοῦ ὁποίου χωρία ἀνέκδοτα ἤδη ἀπεσπίασθησαν ἐκ διαφόρων συγγραφέων, κατ' ἐξοχὴν ἐκ τοῦ Κικέρωνος καὶ Σαλλουστίου, δὲν εἶχε τυπωθῇ ποτὲ ἀκέραιον.

Τὸ αὐτὸ χειρόγραφον, τὸ ὁποῖον περιέχει τὰ Exempla elocutionum, συμπεριλαμβάνει καὶ τὴν πραγματείαν τοῦ Ἀδαμαντίου, εἰς τὸ Β καὶ V. (de B. muta et V vocali). Οὗτος ὁ συγγραφεὺς ἦτο σύγχρονος τοῦ Συμμάχου, καὶ ὁ Κασσιόδωρος, καταχωρίζων τὸ σύγγραμμά του σχεδὸν ὁλόκληρον εἰς τὸ ἄλλο του περὶ Ὀρθογραφίας σύγγραμμα, παρημέλησε τὸν πρόλογον, τὸν ὁποῖον ὁ κύριος Μάϊος ὁμοίως ἐξέδωκε. Τέλος πάντων ὁ σοφὸς οὗτος καὶ ἀκούραστος ἐκδότης ἐξόλισε τὴν ὡραίαν του ἑκδοσιν μὲ τὰς εἰκόνας Ἀντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς, τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου, τοῦ Λ. Οὐήρου, κατὰ τὰ ἀρχαῖα σωζόμενα μνημεῖα, καὶ μὲ ἓνα χαλκογραμμένον πίνακα, περιέχοντα τὰ διάφορα γραφίματα τῶν χειρογράφων, τὰ ὅποια αὐτὸς εἶχε τὴν τύχην νὰ εὕρῃ, καὶ τὴν μεγάλην ὑπομονὴν νὰ ἀναγνώσῃ.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

Εἰδησις πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς.

Πάντοτε ἔτρεφα σὴν καρδιάν μου τὸν ζῆλον νὰ γένω κατὰ ταῖς δυνάμαίς μου αἰφέλιμος τοῦ γένους μου καὶ τῶν συντεχνιῶν μου θαλασσοπόρων καὶ γηῖνοπόρων, διὰ τὰς γνωρίσεις ὅπου ἰσχύοντα εἰς τὰ μεγάλα μου καὶ μακρυνὰ ταξίδια θαλάσσια καὶ γήϊνα, διὰ τὰ διάφορα περιστατικὰ ὅπου μοῦ συνέβησαν, καὶ διὰ ταῖς διαφοραῖς ἀλλαγαῖς τύχης καὶ σκληροῦς κατατρεγμούσ της ὅπου ἐδοκίμασα. Ἡ τωρινὴ περίστασίς μου, ἀγκαλὰ καὶ νὰ ἦναι ἀκόμη ἄσχατον καὶ ἀδέβαιον παιγνίδι τῶν ἀνθρωπινῶν πυθῶν, ἀντὶς νὰ μὲ κάμῃ διὰ νὰ ἀσχοχῶ μίαν σιγμὴν τὰ πρὸς τὴν γλυκυτάτην μου πατρίδα ἱερὰ χρέη, μ' ἐγκαρδιώνει ἐκ τοῦ ἐναντίου, καὶ μ' ἔκαμε μάλιστα ν' ἀποφασίσω εἰς τὸ ἀπὸ Ὀδέσσας ἐδῶθεν ἀπέρασμά μου διὰ Λόνδραν νὰ θυσιάσω καιρὸν καὶ ἐξοδά μου, καὶ νὰ ἰδῶ εἰς τέλος μέρος τῶν ἐπιθυμιῶν μου, μὲ τὸ νὰ ἔδωτα εἰς φῶς τὰ δύο μου βιβλία α'. Θεαλάσσιος Ὀδηγία. β'. Θεαλάσσιος Νομοθεσία, καὶ τὰς χάρτας Μαύρης καὶ Μεσογείου θαλάσσης.

Ὁ καιρὸς μὲ βιάζει καὶ μ' ἐμποδίζει νὰ ἀκολουθήσω τὸν ἰδίόν μου σροχασμόν, διὰ νὰ ἐκδώσω εἰς φῶς καὶ ἄλλα δύο μου βιβλία, παντάπασιν ἑλλιπῆ καὶ πολλὰ χρειαζόμενα εἰς τὸ γένος· τὸ ἓνα περὶ κατασκευῆς κάθε εἶδους γνωρισμένων καραβίων μικρῶν καὶ μεγάλων, καὶ περὶ τῶν τρόπων καὶ μέσων ἀρματώσεώς των, ὅπου εἶναι Κατάρτια, Πινὰ, Σχοινία, Πανία, σιδερικά, καὶ κάθε ἄλλο χρειαζόμενον ἐργαλεῖον εἰς τὸ ταξίδι, διὰ νὰ βάζεται μὲ μεγάλην εὐκολίαν εἰς πρᾶξιν παρὰ τῶν Καραδομαζόρων καὶ ναύτων μας· τὸ ἄλλο βιβλίον, μίαν γενικὴν εἰδησίην τοῦ γηίνου θαλαττοῦ Γλόμπου μὲ γεωγραφικὴν καταγραφὴν κάθε γνωρισμένου μέρους αὐτοῦ, ἀναγκασιότατον διὰ τοὺς θαλασσοπόρους καὶ γηῖνοπόρους, καὶ τὰ δύο εἰς ὁμοίαν φράσιν τῶν ἄλλων.

Ὅταν ἔμωσ ἐπιστρέψω ἀπὸ τὴν Λόνδραν, καὶ ἡ Θεία Πρόνοια εὐδοκήσῃ ὅπου νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὴν γενναίαν ψυχὴν τοῦ Ἀγγλικοῦ γένους τὴν πρὸς ἐμὲ συμπάθειαν, διὰ

να δώσῃ καλὴν ἔκδοσιν εἰς τὰς ὑποθέσεις μου, τότε σὰς ὑπόσχομαι, φίλτατόι μου ὁμογενεῖς, νὰ μὴ λείψω τοιούτου Θείου χρέους μου, δίδοντας εἰς φῶς τὰ αὐτά μου βιβλία, ὡς τὸ ἐπιθυμῶ ἐξ ὅλης καρδίας. Ἀμποτεῖς ἢ εὐχέσας νὰ μὲ βοηθήσῃ!

N. Κεφαλᾶς Ζακύνθιος.

Ε Ί Δ Η Ξ Ε Ι Σ

περὶ Γαλλικῶν βιβλίων.

Elémens de Mythologie expliquée dans le sens de l'antiquité, à l'usage de la jeunesse, et surtout des hautes classes. Par Pr. J. B. Dauenoy 8. Düsseldorf, Dänzar.

Elémens de Mythologie. Par Hubert Wandelaincourt; publiés en français et en Polonais. Cinq. édit. corrigée, 8. à Breslau, W. G. Korn.

Elémens de Mythologie, par Wandelaincourt, 2 Vol. ornés de 30 grav. Color. 24. à Brunswic, Pluchart.

Essai sur la Connoissance de soi-même, traduit de l'Anglais du R. J. Mason. 12. à Paris, à Strassbourg et à Londres, Treuttel et Würtz.

Histoire Abregée des traités de Paix entre les puissances de l'Europe depuis la paix de Westphalie par Mr. de Koch. Ouvr. entier. refondu et continué jusqu' aux traités de Paris du 20. Nov. 1815. par Mr. Schöll. Vol. 1—3. in 8. à Paris, Librairie grecque-laline-allemande.

Histoire de l'art par les monumens, depuis sa decadence au IVe siecle jusqu' à son renouvellement au XVIe, par Mr. Seroux d'Agircourt. 17e Livr. Gr. in fol. sur pap. Jésus ord. et sur pap. Jésus velin. à Paris, à Strassbourg et à Londres, Treuttel et Würtz.

Historiettes et Conversations à la portée des enfans et à l'usage de la jeunesse suivies de Lydie de Gerfin, ou hist. d'une jeune Angloise de huit ans, p. s. à l'instruct. Quatr. edit., rév. et corr. à Leipsic, Köchly.

χου (*), με τὰς ἰδίας αὐτοῦ λέξεις. Τελευταῖον ἀναφέρει καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ καὶ τοῦ μακαρίτου Δουβείου (Ἀπέθανε περὶ τὰ τέλη τοῦ Μαΐου 1815) μεταφρασθέντα βιβλία. Προστέθη ἐν τῷ τέλει καὶ εἰς Γεωγραφικὸς Πίναξ τοῦ Στράβωνος συνταγμένος ἀπὸ τὸν Γοσσελῖνον ἐν ἔτει 1803. Εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ κειμένου ἐσημειώθη καὶ ἡ σελίδωσις τῆς Κασωδωνιακῆς ἐκδόσεως τοῦ 1620 ἔτους. Τὸ πρῶτον μέρος τοῦτο περιέχει τὰ πρῶτα ἑξ βιβλία (*).

Λ Ε Ι Ψ Ι Α.

Nicandri Colophonii Theriaca κ. τ. λ. ἤτοι Νικάνδρου Κολοφωνίου Θηριακά, μετὰ σχολίων Ἑλληνικῶν, τῆς Ἑλληνικῆς τοῦ Εὐτεκνίου μεταφράσεως καὶ τῆς Λατινικῆς τοῦ Ἐκδότου, καὶ ἀποσπάσματα τῶν τοῦ Νικάνδρου ἀφανισθέντων ποιημάτων, διορθωθέντα, ἐρμηνευθέντα καὶ μετὰ συντόμων σημειώσεων ἐκδοθέντα παρὰ Ἰ. Γ. Συνειδέρου, Σάξωνος. Ἐν Λειψία, παρὰ Γ. Φλεϊσχέρφ, 1816. Σελ. XXII. καὶ 455. εἰς 8ον.

Μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἐν τῷ μεταξύ χρόνων ἐκδίδεται τελευταῖον καὶ τὸ δεύτερον σύγγραμμα τοῦ Νικάνδρου, τοῦ περὶ τὰ 180 ἔτη πρὸ Χριστοῦ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀττάλου ζῶντος, μετ' τὴν αὐτὴν πολυμαθεῖαν καὶ κρίσιν ἐπεξεργασμένον καὶ προικισμένον, μετ' τὴν ὁποίαν ἐξεδόθη (ἐν ἔτει 1792) καὶ τὸ πρῶτον, δηλ. τὰ Ἀλεξιφάρμακα.

Μεγάλως ὠφελήθη ὁ Ἐκδ. εἰς τὴν ἐκδοσιν αὐτὴν ἀπὸ τὰ Γραμματικὰ Λείψανα (Litterarischen Reste) τοῦ περιφήμου Ὁλλανδοῦ Ἱατροῦ Στεφ. Βερνάρδου, τὰ ὅποια ἐκοίνωσεν εἰς αὐτὸν ὁ ἐν Βερολίνῳ Ἱατρὸς κύριος Ἰάκ. Φιλ. Πελισσὼν (Jac. Phil. Pelisson), εἰς τὸν ὅποιον ἀφιερώνεται καὶ τὸ σύγγραμμα τοῦτο. Ὁ ἄριστος Βερνάρδος ἀσχολήθη πολὺν καιρὸν καὶ πολὺ εἰς τὸν Νικάνδρον, καὶ ἔγραψε πολλὰς σημειώσεις καὶ κριτικὰς εἰκασίας, χωρὶς ὅμως νὰ μεταχει-

(*) Ἰδ. Α. Ε'. Ἀρ. 18. τοῦ 1816. Σελ. 311.

(**) Ἐφάνη καὶ ὁ Β'. τόμος τοῦ Στράβωνος καὶ ἐν καιρῷ θέλομεν φροντίσει καὶ αὐτοῦ τὴν κίρυξιν εἰς τὸ Κοινὸν διὰ τοῦ Α. Ε'.

Juifs, des, au dix-neuv. siècle, ou considerations sur leur état civil et polit. en Europe, suivies de la notice biograph. des Juifs anc. et modernes qui se sont illustrés dans les sciences et arts, par M. Bail, deuxième édit. revue, corr. et augmentée par l'auteur. 8. aux mêmes adresses.

Lecture pour la jeunesse ou contes et fables instructifs et agréables destinés aux enfans du moyen âge. 12. à Carlsruhe, Müller.

Manuel de Litterature Francoise ou recueil des plus beaux morceaux de la langue Franç. en prose et en vers. Rédigé d'après Noël et Delaplace. Sec. édit. entier. refondu et augm. 8. à Copenhague, Bonnier.

Maximes et Reflexions morales, par Rochefoucault. 8. à Carlsruhe, Marx.

Mémoires de la Société des naturalistes de l'Université impériale de Moscou. Tom. I. gr. in 4. à Moscou. (à Leipsic, J. B. G. Fleischer en comm.)

Mémoires pour servir à l'histoire de la guerre entre la France et la Russie en 1812. avec un Atlas militaire. 2. Vol. in 4. à Paris, Barrois l'aîné (à Francfort S. le Mein, Brönnner en comm.)

Mines de l'Orient, exploitées par une société d'amateurs. V. Vol. Cah. 1 à 4. fol. (à Vienne, Heubner et Volke en Comm.)

Monographie des Mélastômes par A. de Humboldt et A. Bonpland. Livr. 20ième in fol. av. fig. color. à Paris, Librairie grecque-latine-allemande.

Morale, la, de l'enfance ou collection des quatrains Moraux mis à la portée des enfans et rangé par ordre method. par Morel (Vindé). Sept. Édit. corrigé et augmentée. 8. à Vienne, Gerold.

Muséum d'histoire naturelle de l'Université impériale de Moscou. Mis en ordre et décrit p. G. Fischer. Tom. Ier. cont. les mammifères gr. in 4. à Moscou (à Leipsic, J. B. G. Fleischer en comm.)

Mythologie Grecque, Latine et Slavonne, suivie d'un traité

sur le Chamamisme, le Lamanisme, et l'ancienne religion. des différ. peuples soumis à le Russie, par M. de Fouvent. 1. Vol. 8. à Brunswic, Pluchart.

Precis des évènements militaires, ou essais histor. sur les campagnes de 1799 à 1814 avec cartes et plans, par M. le Comte Matthieu Dumas. T. 1r. et 2d. Trois. Edit. 8. entier. refondue, cont. la campagne de 1799, avec un petit Atlas de cartes et plans in fol. obl. à Paris, à Strassbourg et à Londres, Treuttel et Würtz.

Programme d'invitation à la séance publique de la Société imperiale des naturalistes. Cont. la notice d'un animal fossile de Sibirie inconnu aux naturalistes par G. de Fischer. gr. in 4. à Moscou. (à Leipsic, J. B. F. Fleischer en Comm.)

Recueil de Contes en prose, composé de pieces jolies tirées des meill. auteurs, sav. d'Arnand, Barthelémy, Florian, Genlis, Marmontel, Rousseau etc. etc. et redigées à l'usage de la jeunesse, et de ceux qui aiment une lecture facile et amusante, par P. Fr. Mozin le cadet. 8. (à Leipsic, librairie de Sommer en comm.)

Recueil des principaux traités d'alliance, de paix, de trêve, de neutralité, de comerce, de limites, d'échange etc. conclus par les puissances de l'Europe depuis 1761 jusqu' à présent, par G. J. de Martens. Nouv. edit. revue et augmentée, Tome I. et II. 1761—79. inclusiv. à Gottingue, Dieterich.

— — Supplément au recueil des principaux traités etc. par G. J. de Martens Tome Vme. Aussi sous le titre Nouveau recueil des traités d'alliance etc. Tom. 1r. à la meme adresse.

Syllabaire instructif et amusant. Cont. 1) les prem. élémens de la lecture; 2) des sentences morales divisées par syllabes; 3) la description de grav. corresp. aux vingt-six lettres de l'alphabet, dont le texte est extrait de Buffon; 4) un tableau de Chiffres Arabes et Romains; 5) des notions sur le monde; 6) des historiettes à la portée des

enfans; 7) des fables. 8. à Vienne, Müller (à Leipsic, Cnobloch en Comm.)

Traité de Géométrie descriptive, à l'usage des élèves de l'institut des voyes de Communication, par M. Potrer. avec grav. 1 Vol. gr. in 8. à Brunswic; Pluchart.

Vies et oeuvres des peintres les plus celebres de toutes les ecoles, et un choix de belles peintures antiques reduites et gravées au trait et publiées par Landon. T. 19. in 4. et in fol. (se vend aussi séparément sous le titre: Oeuvres de Lesueur. T. 2d.) à Paris, à Strassbourg et à Londres, Treuttel et Würtz.

Voyage de Humboldt et Bonpland. Observations de Zoologie et d'Anatomie comparée. Livr. 10me. in 4. av. fig. en couleur, à Paris, Librairie grecque-Latine-Allemande.

Voyage Pittoresque de Constantinople et des rives du Bosphore, d'après les desseins de M. Melling. 12. livr. gr. in fol. atlant. fig. avant et avec la lettre. à Paris, à Strassbourg et à Londres, Treuttel et Würtz.

Τυπογραφικῶν τινῶν καὶ μνήμης ἀμαρτημάτων διόρθωσις.

Σελ. 113 Ἀρ. 6. „Διογένης ὁ Σινωπεύς“ ἀνάγν. „Ἀνταλκίδας ὁ Λακεδαιμόνιος“. Ἰδ. Πλουταρχ. Τομ. Β'. σελ. 192. C.

Σελ. 173 Ἀρ. 8. ἐν τῇ ὑποσημ. ζίχ. 2. αἰ γρ. ᾱς.

Σελ. 177 - - - ἐν τῇ ὑποσημ. (2) ζίχ. 4. εἰς τοῦ Μαικίνα τὸν καιρὸν γρ. οἶκον. Καλλιον δὲ εἶναι νὰ λείψῃ καὶ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο, καὶ νὰ γραφῇ ἀπλῶς ἡ Γενικὴ μετὰ τῆς Εἰς Προθέσεως, καθὼς εἰ παλαιοὶ ἔλεγον, Εἰς ᾧδου, καὶ ἡμεῖς παλλάκις λέγομεν, Εἰς τοῦ Γεωργίου, Εἰς τοῦ Δεσπότης κτλ. Γαλλιστὶ Chez Mr. tel.

Σελ. 178 - - - ζίχ. 9. ἀνωθ., διατριβᾶς του γρ. διατριβῆς του καὶ ζίχ. 10. ubique γρ. ubique, καὶ τῆς ὑποσημ. (3) ζίχ. 1. Ὁ ἀφύης γρ. Ὁ εὐφύης ἀνθρώπος.

ρισθῇ κυρίως χειρόγραφα, ἢ νὰ παραβάλῃ τὰς πρώτας ἐκδόσεις. Ὅσα ἐξ αὐτῶν ἔκρινεν ἄξια σημειώσεως ὁ κύριος Συνειδὲρος τὰ μετέφερεν ἐνταῦθα. Ἐν τῇ ἀφιερωτικῇ ἐπιστολῇ προστετέθησαν ἀκόμη καὶ αἱ ἐν τῷ τοῦ Στεφάνου Θησαυρῷ τῆς Ἑλλην. Γλώσσης (Thesaur. Ling. Graec.) διεσπαρμέναι, εἰς τὸν Νικάνδρου ἀναφερόμεναι σημειώσεις, ἐπιφερομένης ἐν ταύτῳ καὶ τῆς εἰς αὐτὰς κρίσεως τοῦ Ἐκδότου. Τὰ εἰς τὰ Θηριακὰ τοῦ Νικάνδρου Ἑλληνικὰ σχόλια ἀνεπληρώθησαν ὄχι ὀλίγον εἰς τοὺς τελευταίους 25 σίχους, ἀπὸ σίχ. 933—958, ἐκ τοῦ ἡ. μέρους τῶν Notices et extraits des manuscrits κ. τ. λ. τοῦ κυρίου Δουβέιλου (La Porte Du Theil). Ὁ κύριος Ἐκδ. ἐμεταχειρίσθη καὶ τὰς διορθώσεις τοῦ Βεντλέυος (Bentley) ἐκ τοῦ Κανταβριγείου Μουσείου (Museum Cantabrigiense), τὸ ὁποῖον ἐκοίνωσεν εἰς αὐτὸν ὁ τῆς ἐν Δρέσδῃ Βασιλικῆς βιβλιοθήκης πρῶτος Βιβλιοθηκάρχιος κύριος Βεῖγκελος (Beigel), καὶ οὕτως ἐδυνήθη ὁ Ἐκδ. νὰ δώσῃ καὶ εἰς τὴν ἔκδοσιν τῶν Θηριακῶν τὴν αὐτὴν ἔκτασιν, ὅποιαν ἔδωκε καὶ εἰς τὰ Ἀλεξιφάρμακα· διότι καὶ πλουσιωτέρας σημειώσεις ἐπρόσθεσε, καὶ τοῦ Εὐτεκνίου τὴν μετάφρασιν ὅλην, τὰ ἀποσπάσματα καὶ πίνακα τῶν καὶ εἰς τὰ δύο ποιήματα (τὰ Θηριακὰ καὶ Ἀλεξιφάρμακα) καὶ λείψανα ἀπαντωμένων λέξεων. Ἐν τῷ Προλόγῳ, περὶ τὸ τέλος, κάμνει ὁ κύριος Ἐκδ. προσέτι καί τινες σοφᾶς παρατηρήσεις περὶ τοῦ ἀνωνύμου συγγραφέως τοῦ βίου τοῦ Νικάνδρου, καὶ ὅτι ἐν Σελ. 3. εἰς τοῦ Νικάνδρου τὸ ἀπόσπασμα πρέπει τὸ „Λυσιακῆς“ ν' ἀναγνωσθῇ „Λυσιδίκης“, καὶ ὅτι ὁ Νικάνδρος μόνον ἀπὸ τοῦ 198 ἕως 181 ἔτους πρὸ Χριστοῦ ἔμπορεῖ νὰ ἔζησε συγχρόνως μετ' Ἀτταλον τὸν Α' καὶ Πτολεμαῖον τὸν Ε'.

Πολυτιμοτάτη εἶναι καὶ ἡ εἰδησις, τὴν ὅποιαν δίδει ὁ κύριος Συνειδὲρος περὶ ἐνὸς χειρογράφου τῶν Ὀλυμπίων τοῦ Πινδάρου ἐκ τῆς Ῥιδιγερικῆς βιβλιοθήκης ἐν Βρατισλαύτῃ. Τὸ κείμενον παρεβλήθη διὰ τὴν παρὰ τοῦ Βοικίου ἔκδοσιν τοῦ Πινδάρου, ἀλλὰ τῆς μεγάλης ἀξίας τῶν εἰς αὐτὰ σχολίων δὲν γίνεται οὐδαμοῦ μνεία. Τὰ παλαιὰ σχόλια διαφέρουσιν εἰς πολλὰ μέρη ἀπὸ τὰ ἐκδεδομένα, προστετέθησαν δὲ καὶ νέα, τὰ δὲ ὀνόματα καὶ αἱ μαρτυρίαι τοῦ Ἀριστοφάνους, Ἀρισάρχου, Ἀρισοδήμου, Διονυσίου καὶ Ἀρμυ-

νίου σημειοῦνται, ἐν ᾧ εἰς τὰ ἐκδεδομένα ἐπικρατεῖ μεγάλη σύγχυσις· εὐρίσκεται προσέτι ἐν αὐτῷ καὶ μία διάφορος βιογραφία, νέα ἀποσπάσματα καὶ ἀποφθέγματα (ἐκ τῶν ὁποίων ἔχει καὶ ὁ Στοβαῖος ἐν). Τὸν βίον ἐξέδωκεν ὁ κύριος Σνεϊδέρης ὡς δοκίμιον μετὰ τῶν αὐτοῦ σημειώσεων. Νομίζει δὲ ὅτι ὁ κωδῆξ οὗτος ἀντεγράφη ἔκτινος Μεδικικοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Οὐϊκτόριος ἀντέγραψεν ἐν ἀξιόλογον τεμάχιον τοῦ ποιήματος, καὶ τὸ ὅποιον ἐκοινοποίησε νεωστὶ ὁ κύριος Θιέρσχος ἐν τοῖς Actis Philologorum Monacensium (*). Εἰς τὸ Ἐπίγραμμα Σελ. XVII (τοῦ βίου τοῦ Πινδάρου), παρρβ. καὶ Σελ. XXI, πρέπει ἀντὶ τοῦ, Ἀργόθεν, ν' ἀναγνωσθῇ, Ἀγρόθεν.

Μετὰ τὸ κείμενον (τοῦ Νικάνδρου), τὸ ὅποιον περιέχει στίχους 958, καὶ μετὰ τὰ σχόλια ἔπονται αἱ τοῦ ἐκδότης Animadversiones criticae in Nicandri Theriaca, ἀπὸ Σελ. 127. ἕως 173. Τὰ βοηθητικὰ μέσα εἶναι ἤδη ἐκ τῶν εἰς τὰ Ἀλεξιφάρμακα Προλεγομένων γνωστὰ. — Annotationes ad Scholia graeca in Nicandri Theriaca — Σελ. 210. Curae posteriores ad Nicandri Theriaca, διεξοδικώτεραι παρὰ τὰς προηγουμένας, ἕως Σελ. 273. Μετὰ ταῦτα ἔπονται τὰ ἀποσπάσματα τοῦ Ν. καὶ Notae ad Fragmenta N. ἕως Σελ. 307., τοῦ Ρώτεκνιου ἢ Ἑλληνικῇ μεταφράσει τοῦ ποιήματος, ἢ Λατινικῇ τοῦ ἐκδότης, δύο Πίνακες καὶ Προσθήκαι εἰς τὰ ἀποσπάσματα.

Χαίρομεν ὅτι ἐκατέρωθως τελευταῖον ὁ σεβασμῖος γέρονς νὰ φέρῃ εἰς τέλος τὸ πολύτιμον τοῦτο πονήμα, πρὸς τὸ ὅποιον ἦσαν τῶν ἀναγκαῖαι αἱ γνώσεις αὐτοῦ καὶ ἐπιστήμαι, αἱ ὁποῖαι τόσου σπανίως εὐρίσκονται ἡνωμέναι εἰς ἓνα φιλόλογον. Εἴθε εἰς πολὺν χρόνον τὰς φιλογολικὰς ἐπισήμας ἐπιμελούμενος νὰ μεταχειρίζεται τὸν ὥρατον καιρὸν, ὅστις τῷ ἐδόθη, πρὸς ὄφελος αὐτῶν!

ἈΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ.

Περὶ τῶν παλιμψήσων χειρογράφων, καὶ περὶ τινῶν προσφάτων ἀνακαλύψεων.

(Συνέχεια.)

Τὸ δεῦτερον μέρος τοῦ προεισοδιώδους λόγου τοῦ κυρίου Μαΐου πραγματεύεται περὶ τῶν διαφόρων συγγραφέων, τῶν

(*) Acta Philologorum Monacensium auctoritate regia edidit Friederici Thiersch, Tomi I, Fasc. III, S. 307—337. MDCCCXII.

ὁποῖων εὐρίσκονται ἐπιστολαὶ ἢ ἀποσπάσματα ἐν τοῖς συγγραμμάσι τοῦ Φρόντωνος, καὶ ἐν μέρει περὶ τοῦ Ἀντωνίνου Πίου, Μάρκου Αὐρηλίου καὶ Λ. Οὐήρου. Ζητεῖ νὰ δείξῃ, ὅτι ἀδίκως διατύρει ὁ Καπιτωλῖνος τὸν Οὐήρον, ὡς κακὸν ῥήτορα καὶ ἔτι κακότερον ποιητὴν, καὶ ὡς βοηθηθέντα παρὰ τῶν φίλων εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν ποιημάτων του. Παρατηρεῖ ὅτι αἱ ἐπτὰ ἐπιστολαί, τὰς ὁποίας αὐτὸς ἐξέδωκε, καὶ αἱ ὁποῖαι εἶναι βέβαια τοῦτου τοῦ ἡγεμόνος, δεικνύουσιν, ὅτι ἦσαν ἱκανώτατος νὰ γράψῃ χωρὶς βοηθείας, καὶ κρίνει τὸ ἐν αὐταῖς ὕψος του προκριτώτερον παρὰ τὸ τοῦ Μ. Αὐρηλίου. Ὁ κύριος Μάιος ἐρμηνεύει διὰ τῶν ἀρχαίων νομισμάτων (medailles) χαρακτῆρας τινὰς τοῦ βίου τοῦ Οὐήρου, ἀναγέρων ἐν ἐπίγραμμα, ἀνακαλυφθέν ἐκ Πάτρας ἐν ἔτει 1814, τὸ ὁποῖον δείχνει ὅτι οἱ Ἀχαιοὶ τοῦ ἀνέχεiran ἀγάλμα, ὅτε διέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Πάρθους.

Ὁ κύριος Μάιος ἐκτέλει τὸν κατάλογον τῶν ἀποσπασμάτων πολλῶν συγγραφέων, ἀπαντωμένων ἐν τοῖς παρ' αὐτοῦ ἐκδομένοις συγγραμμάσι· πολλὰ τῶν ἀποσπασμάτων συνίστανται εἰς ὀλίγας μόνον λέξεις. Ἐν τούτοις παρατηροῦμεν μίαν ἐπιστολὴν τοῦ ἱστορικοῦ Ἀππιανοῦ τοῦ Ἀλεξανδρέως, τρεῖς στίχους μιᾶς κωμωδίας τοῦ Πλαύτου, καὶ μέρος ἐνὸς μύθου τοῦ Διονυσίου, ἐπιγραφομένου ὁ Λεπτὸς, ὅς τις ἐσθλὴ διδάσκαλος τοῦ Φρόντωνος. Τὰ λεξικά μας ἐμποροῦν νὰ πλουτύνωσιν ἀπὸ ταύτας τὰς ἀνακαλύψεις· ὁ κύριος Μάιος ἐσχημάτισεν ἓνα πινάκα (P. C. et T. II. σελ. 557.) τῶν ἐν αὐταῖς ἀπαντωμένων νέων λέξεων, καὶ ἡ περισπούδαστος ἀκρίβεια, ἣτις ἀνάγκασε τὸν Φρόντωνα νὰ γράψῃ πραγματεῖαν de differentiis vocabulorum, γνωστὴν πρὸ χρόνων, ἐγγυᾶται τὸν καθαρὸν χαρακτῆρα τοῦ λόγου του.

Ἐκ τῆς ἐπιτομῆς τῆς διατριβῆς τοῦ κυρίου Μαΐου, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἔκαμε, γνωρίζομεν μέρος τῶν ἔργων του, καὶ λαμβάνομεν ἰδέαν τῆς χρησιμότητός των. Τρεῖς ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀντωνίνου Πίου, δεκαοκτὼ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου καὶ ἕξ τοῦ Λ. Οὐήρου ἔγιναν ἀξιόλογον δῶρον πρὸς τὴν Γραμματεῖαν καὶ τὴν Ἱστορίαν. Πολλὰ περισσότεραι εἶναι αἱ τοῦ Φρόντωνος, καὶ ὅλαι αὗται αἱ πραγματεῖαι θέλουσι εἶναι πηγὴ ἀφθόνης φιλοσοφικῶν παρατηρήσεων, φιλολογικῶν καὶ ἱστορι-

κῶν. Ἡμεῖς ἀρκοῦμεθα νὰ σημειώσωμεν τὰ διάφορα μέρη τούτων τῶν συγγραμμάτων, καί τινα χωρία, ἐν αὐτοῖς ἀπαντῶμενα.

α. Τὸ πρῶτον βιβλίον ἐπιγράφεται ἐπισολαὶ πρὸς Ἀντωνίνον Πῖτον. Ἐξ αὐτῶν ὅμως περιέχει πολλές, αἱ ὁποῖαι οὔτε ἐξάλθισαν πρὸς τοῦτον τὸν ἡγεμόνα, οὔτε ἐγράφησαν παρὰ τοῦ Φρόντωνος. Ἡ δευτέρα ἐπιστέλλεται παρὰ τοῦ Ἀντωνίνου πρὸς τὸν Φρόντωνα, καθ' ὃν καιρὸν αὐτὸς ἐξεφώνησεν ἓνα λόγον πανηγυρικὸν εἰς τὴν βουλήν. „Σὲ „ἐθαύμασα, τὸν λέγει ὁ Αὐτοκράτωρ, διὰ τὴν ὁποίαν ἔ- „καμες χρῆσιν μιᾷς ποταπῆς ὑποθέσεως Τίποτε „δὲν εἶναι ἰσχυρώτερον κατὰ τοὺς σοχασμούς, τίποτε κομ- „ψότερον καὶ σοφώτερον παρὰ τὴν εὐγλωττίαν σου. Οἱ φθ- „δας μὴν ἐγκωμιάσω τὰ πρὸς ἐμὲ αὐτὸν ἐγκώμια δὲν μ' ἐμ- „ποδίζει βέβαια νὰ ἀποδώσω τὰ εἰς τὸν ἐγκωμιαστὴν ὀφει- „λόμενα, Ὀμίλησες θαυμάτια, καὶ πᾶσα τιμὴ πρέπει εἰς „τὸν λόγον σου, ὅταν λησμονήσῃς τὸ ὑποκείμενον τοῦ „λέγου σου. Ἄλλ' ὁ λόγος αὐτὸς δὲν μ' ἐδίδαξε τίποτε „περὶ τῆς καλῆς σου ψυχῆς· ἐγνώριζα ἤδη ἐντελῶς τὴν „καλὴν σου προαίρεσιν, ἀφ' ἧς ὁρμώμενος ἐπανηγύρισες „τοὺς λόγους μου καὶ τὰς πράξεις μου“. Εἰς τὸ μετριοφρο- „σύνης καὶ φιλίας πλήρες τοῦτο γραμματίον κάμνει ὁ Ἀν- „τωνίνος προσθήκην (Postscriptum), ἐν ᾗ εὐχαρισεῖ τὸν Φρόν- „τωνα διὰ τὰ παρ' αὐτοῦ ρηθέντα περὶ τῆς Φαυσίνης εἰς τὸν „λόγον του: „Προτιμῶ κάλλιον, λέγει, νὰ ἐξορισθῶ μετ' αὐ- „τῆς ἐπάνω εἰς ἓνα σκόπελον κατὰ μέσον τῆς θαλάσσης, „παρὰ νὰ ζῶ χωρὶς αὐτῆς εἰς τὸ παλάτιον τῶν Καισάρων“ (Mallem me hercule Gyaris cum illâ, quam sine illâ in Pa- „latio vivere). Ἡ Φαυσίνα ἦτον ἀγνώμων πρὸς τὴν ὑπερβολι- „κὴν ταύτην ἀγάπην.

Οἱ Νίγερὸς (Niger), ὡς εἰς φίλον τὸν Φρόντωνα, ἄφησε μέρος τῆς περιουσίας του εἰς τὴν διαθήκην του, ἣτις περιεῖ- „χεν ἄλλως λόγους ὑδριστικούς πρὸς τὸν Κάσιον Μάξιμον, ἔ- „παρχον τοῦ Πραιτωρίου, ἄνδρα τῶν ἐν δυνάμει, καὶ παρὰ „τοῦ Καίσαρος τιμώμενον. „Χωρὶς ἀμφιβολίαν, γράφει ὁ Φρόν- „των πρὸς τὸν Καίσαρα, ὁ Νίγερὸς ἐξάβη ἄμετρος καὶ πα- „ράλογος εἰς τοὺς λόγους του· πλὴν κατὰ πολλοὺς ἄλλους „λόγους ἦτον ἐνάρετος, γενναῖος καὶ χρηστοῦθης. Ἄξιον τῆς

„Εὐμενείας σου ἔργον εἶναι νὰ συγχωρήσης ἐν μόνον ἐν λό-
 „γοις ἀμάρτημα διὰ τὰς ἄλλας του ἀγαθὰς πράξεις. . . .
 „Ἐγὼ ἐπεθύμησα τὴν φιλίαν τοῦ δεῖνος ἀνθρώπου. Ἀγνοῶ,
 „ἂν εὐρίσκεταιίς τις νὰ μὲ εἴπῃ, ὅτι πρέπει νὰ παύσω νὰ τὸν
 „ἀγαπῶ, ὅταν μάθω ὅτι ἔπαυσε νὰ σὲ ἀρέσῃ· ποτὲ ὁμως
 „δὲν ἔγινε ἀρνητὴς φιλίας, ἡ ὁποία ἄρχισεν εἰς καιρὸν εὐ-
 „τυχίας, ὅταν ἔμαθα ὅτι ἡ δυστυχία κατέλαβε τὸν ἀνθρω-
 „πον, μὲ τὸν ὅποdon ἐσυμφώνησα τὴν φιλίαν ταύτην. Διὰ
 „τί νὰ μὴν εἴπω τὸν σοχασμόν μου; Ἐγὼ θεωρῶ ἐχθρόν
 „μου τὸν ὅστις δὲν σὲ ἀγαπᾷ· ἀλλ' ὅστις παύει τοῦ νὰ
 „ἀγαπᾶται παρὰ σοῦ, μὲ φαίνεται μᾶλλον ἀξιολύπητος
 „παρὰ ἀξιομίσητος. . . .“ Ἐγραψε καὶ πρὸς τὸν Μάρ-
 „κον Αὐρήλιον περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως: „Ενόμισα, λέ-
 „γει, ὅτι πρέπει νὰ γράψω εἰς ταύτην τὴν περίεασιν πρὸς
 „τὸν πατέρα σου καὶ πρὸς τὸν Κάβιον Μάξιμον· ἐδοκίμα-
 „σα δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ συνθέσω τὰς δύο ταύτας ἐπισο-
 „λάς. Ἐμεμφόμην μὲν τὸ φέρσιμον τοῦ Νιγέρου, καὶ ἔπρε-
 „πε νὰ τὸ μαρτυρήσω, δὲν ἤθελα ὁμως καὶ νὰ λείψω ἀπὸ
 „τὰ πρὸς φίλον καὶ κληρονόμον καθήκοντα. . . .“ Τὸ
 βιβλίον τοῦτο περιέχει δεκαοκτῶ ἐπισολάς.

β'. Δεκαεννέα ἄλλαι, ἀποτελοῦσαι μίαν ἀλληλογραφίαν
 μεταξὺ τοῦ Φρόντωνος καὶ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου, διαιροῦνται
 εἰς δύο βιβλία. Κανεῖς δὲν θέλει ἀναγνώσει τὰς ἐπισολὰς
 τοῦ σεβαστοῦ μαθητοῦ του, χωρὶς νὰ κινηθῇ, καὶ χωρὶς νὰ
 λάβῃ ὑψηλὴν ιδέαν περὶ τοῦ Φρόντωνος, πρὸς τὸν ὅποιον,
 ἄρρωστον ὄντα καὶ ἀρήρητικόν, ἔγραφεν ὁ Μάρκος Αὐρήλιος.
 „Δὲν ἐξεύρω πῶς νὰ παραπονεθῶ ἐναντίον τῆς τύχης μου
 „καὶ τῆς σκληρᾶς ἀνάγκης, ἣτις, ἂν καὶ ἀνυπόμονον διὰ
 „τὴν ὑγείαν σου, μὲ κρατεῖ δεμένον ἐδῶ, ὅπου εὐρίσκομαι,
 „καὶ δὲν μ' ἀφίνει νὰ τρέξω πρὸς σέ, τὸ κάλλιστον μέρος
 „τῆς ψυχῆς μου. Εἰς τὴν παροῦσαν κακὴν κατάστασιν τῆς
 „ὑγείας σου ἐπιθυμοῦσα νὰ ἦμαι σιμά σου, νὰ βασιάζω τὰ
 „χέριά σου, νὰ τρίβω προσεκτικῶς ἐκείνον τὸν πόδα, ὅστις
 „σὲ κάμνει νὰ πάσχῃς, νὰ σὲ βοηθῶ νὰ ἐμῶς μέσα. Πῶς
 „ὀνομάζεις φίλον σου ἐμὲ, ὅστις δὲν τ' ἀφίνει ὅλα, διὰ νὰ
 „πετάξῃ πρὸς σέ; Τί νὰ εἴπω ἐγὼ, ἀλλοίμονον! Φοβοῦμαι
 „νὰ φανερώσω ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖς νὰ ἀκούσῃς. Διότι μὲ τὸ

„εὐθυμου καὶ χαρίεν τῆς ψυχῆς σου ζητεῖς νὰ διαλύσῃς τὴν
 „ταραχὴν μου, καὶ δείχνεις ὅτι δύνασαι τὰ πάντα νὰ ὑπο-
 „φέρῃς μὲ ἀταραξίαν ψυχῆς Φυλάξου, ἂν μ' ἐλεῇ-
 „σαι. Φυλάξε γενναίως τὴν αὐστηρὰν διαίταν, ἣτις σ' ἐλευ-
 „θεροῦναι ἀπὸ τὰ εἰς ἐμὲ ἀφόρητα ταῦτα κακά. Ἀνίστως ὑπά-
 „γῃς εἰς τὰ λουτρά, σὲ παρακαλῶ θερμῶς νὰ μὲ γράψῃς
 „καὶ νὰ ἡσυχάσῃς τὴν ψυχὴν μου. Ἐν τοσούτῳ αἱ ἐπιστο-
 „λαί σου ἄς μὴ μὲ ἀφήσουν“. Ἡ ἀπάντησις τοῦ
 Φρόντωνος εἶναι πλήρης φιλίας καὶ εὐγνωμοσύνης· ἀλλὰ τὰ
 αἰσθήματα ταῦτα ἐκφράζονται ὀλίγον ῥητορικῶς.

Ἴδου ἔν γραμμάτιον πρὸς τὸν ἐν Νεαπόλει εὐρισκόμενον
 Μ. Αὐρήλιον τοῦ τότε ὑπάτου Φρόντωνος. „Μακάριος, ἀ-
 „δελφέ μου, ὅστις ζῇ πλησίόν σου ὀλίγας σιγμάς! Ἐγὼ
 „δὲ, ὁ ἄθλιος μένω εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου μὲ κρατοῦσι δε-
 „μένον αἱ χρυσαὶ ἀλύσεις τοῦ ἀξιώματός μου. Αναμένω τὴν
 „σιγμὴν νὰ ἀπολυθῶ, καθὼς ἀναμένουσιν οἱ εὐλαβεῖς τὴν
 „ἐμφάνησιν τοῦ ἀξέρος, ὅστις φέρει τὸ τέλος τῆς νηστείας
 „τῶν. Ὑγίαινε, Καίσαρ, τιμὴ τῆς πατρίδος καὶ τοῦ Ῥωμαί-
 „κου ὀνόματος“.

γ'. Λούκιος Οὐῆρος, πρότερον ὀνομαζόμενος Κόμμοδος,
 ὑποβεβήκει καὶ αὐτός, ὡς ὁ Μάρκος Αὐρήλιος, παρὰ τοῦ Ἀντων-
 νίνου Πίου. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντωνίνου, ὁ Μάρκος Αὐ-
 ρήλιος ἐξάβη τόσον γενναῖος, ὥς τε νὰ κάμῃ συμμέτοχον
 τῆς Αὐτοκρατορίας του καὶ τὸν Οὐῆρον, ἂν καὶ αὐτός δὲν ἦτο
 προχειρισμένος Καίσαρ. Οἱ Φρόντων ἐξάβη καὶ τῶν δύο τού-
 των Αὐτοκρατόρων διδάσκαλος· καὶ μὲ ὅλας τὰς κακίας
 τοῦ Οὐῆρου, αἱ ὁποῖαι ἴτως δὲν ἐκρατοῦντο, παρὰ διὰ τὸ
 πρὸς τὸν Μάρκον Αὐρήλιον σέβας, οὔτε ἐλησμόνησεν οὔτε
 ἀμελήσας ποτὲ ὁ ἡγεμὼν οὗτος τὸν διδάσκαλόν του. Ἐξ ἐ-
 πιστολαί τοῦ Λ. Οὐῆρου καὶ ὀκτῶ τοῦ Φρόντωνος ἀποτελοῦσι
 δύο βιβλία ταχθέντα κατόπιν τῶν πρὸς Μ. Αὐρήλιον ἐπιστο-
 λῶν. Αὐταὶ ἔχουσιν ἄλλο ὕψος καὶ ἄλλον χαρακτῆρα λό-
 γου. Δὲν βλέπει τις αὐτοῦ διεξοδικούς λόγους φιλίας, ὥφε-
 λεῖται ὅμως εἰς πολλὰ ἄλλα πράγματα, μάλιστα εἰς τὴν
 ἱστορίαν.

Ἡ πρώτη ἐπιστολὴ περιέχει τὴν μόνην μαρτυρίαν, τὴν
 ὁποίαν ἔχουμεν περὶ τῶν τέκνων τοῦ Λουκίου Οὐῆρου. Οἱ Φρόν-
 των λέγει πρὸς αὐτόν: *Socrum et Liberos vestros saluta.*

“Εν χωρίον τοῦ Ξιφιλίνου (*) ἀπέδειχνεν, ὅτι ἡ Λουκίλλα, κόρη τοῦ Μ. Αὐρηλίου, καὶ γυνὴ τοῦ Α. Οὐήρου, εἶχε κούρην νομφευσμένην μετὸν Κλαυδίου Πομπηϊανόν, καὶ τὰ παλαιὰ νομίσματα (medailles) μᾶς παρακινουσι νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι αὐτὴ ἀπέκτησεν ἕως τρία παῖδιά. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Φρόντωνος βεβαίονει ὅτι ἐγέννησε πολλά.

Εἰς τὴν παρὰ Οὐήρου γραφεῖσαν ἐννάτην ἐπιστολὴν εὐρίσκομεν κρίσιν εἰς τὴν εὐγλωττίαν τοῦ Πολέμωνος τοῦ Λαοδικέως, τοῦ ἤδη ἀναμνησθέντος εἰς ταύτην τὴν ἐπιτομὴν. Οἱ ῥήθεις Οὐήρος τὸν παρασαίνει ὡς προκρίνοντα τὴν ἐμβριθείαν τῶν ἐννοιῶν πολὺ παρὰ τὰς χάριτας τοῦ λόγου, καὶ τὸν συγκρίνει μετ’ ἐμπειρὸν καὶ φιλόπονον γεωργόν, ὅστις ἀγωνίζεται πρὸ πάντων νὰ αὐξήσῃ τὰ εἰσοδήματα τῆς γῆς του, νὰ θείσῃ ὥραίους καὶ πολλοὺς καρπούς, ἀλλὰ δὲν φροντίζει καθόλου διὰ καλὴν καλλωπισμὸν. „Τὰ πάντα, λέγει, ἀφορῶσι πρὸς ὠφέλειαν, τίποτε πρὸς χάριν, καὶ δὲν εὐρίσκει τις αἰτίαν διὰ νὰ ὀνομάσῃ ἀξίερασον ὅτι ἀναγκάζεται νὰ ἐπαίνεσῃ“. Δύο σωζόμενα συντάγματα τοῦ Πολέμωνος δικαιολογοῦσι τὴν κρίσιν τοῦ Οὐήρου, καὶ μᾶς δείχνουσιν, ὅτι τὰ παρὰ Φιλοστράτου πρὸς αὐτὸν ἀποδιδόμενα ἐγκώμια εἶναι ὑπερβολικὰ μεγαλοῤῃμοσύναι. Οἱ ῥήτωρ οὗτος εἶχε κάποιαν δριμύτητα εἰς τὸν χαρακτῆρά του, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμνε δύσκολον, καὶ ὅμως τὸν ἐκαλόβλεπαν πολλοὶ Αὐτοκράτορες, καὶ πρὸ πάντων ὁ Ἀδριανός. Οἱ θάνατός του ἐξάβη παράδοξος καὶ τολμηρὸς ἐπίσης· μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τοὺς πόνους τῆς ἀρθρίτιδος ἐκατέβη εἰς τὸν τάφον τῶν πατέρων του, καὶ ἐκλείσθη εἰς αὐτόν. Ἦτον ἐχθρὸς τοῦ Φαβωρίνου, διὰ τοῦτο καὶ αὐτοῦ τοῦ Φρόντωνος.

Οἱ Φρόντων εἶχε σκοπὸν νὰ γράψῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ πολέμου ἐναντίον τῶν Πάρθων· ὁ Μάρκος Αὐρηλῖος τὸν ἐπαρακίνησεν εἰς τοῦτο, καὶ ὁ Οὐήρος, ὅστις ἐσρατήγησεν εἰς τὸν πόλεμον τοῦτον, ὑπεσχέθη νὰ τὸν δώσῃ περὶ τούτου εἰδύνσεις. Εἰς μίαν ἐπιστολὴν του ἐνθυμίζει ὁ Οὐήρος πρὸς τὸν Φρόντωνα τὴν ἐπιχειρήσιν ταύτην. „Διὰ νὰ ἐμπορέσῃς νὰ ἐκθέσῃς τὴν ἐκστρατείαν μου, θέλω σὲ στείλει τὴν ἀνταπόκρισίν μου, καὶ, ἂν ἐπιθυμῇς νὰ ἔχῃς κάποια σχέδια, ὁ

(*) Epit. Dion. Cass. LXXXII. 4.